

ב) צירוף האות

”ומי שכתב במכתב כו’ אפילו כוון לצאת נראה דלא יצא, דאפילו אי כתיבה כדרכו דמי זהו כשהכתיבה הוא לגלות על מחשבת לבו ולא במקום שהדיבור הוא המצוה, מידי דהוה אכתב ק”ש ותפילה דודאי לא יצא, או כותב בהמ”ז (ועי’ סי’ תרצ סעי’ יג)”

ג) שני אותיות

”שו”ע סי’ תפט סעי’ א’ ו”מצוה על כל אחד ואחד לספור לעצמו”, ובמג”א (סוף סק”ב) ו”פשוט דמותר לספור בכל לשון ודוקא בלשון שמכין, ואם אינו מכין לשון הקודש וספר בלשון הקודש לא יצא דהא לא ידע מאי קאמר ואין זה ספירה כנ”ל” ע”כ. וכ”כ בא”ר (סק”ח) וח”י (סוף סק”ח) ומ”ב (סוף סק”ה) ושו”ע הרב (סעי’ ז).

ד) קול אבות בסו

ספירה בהרהור, ספירה בכתב
ג. צריך לספור בפיו, ואם ספר בהרהור לא יצא^נ, ונראה דלכתחילה צריך להשמיע לאזניו^ט.

ה) מדרבנן

”שו”ע ה”ל ק”ש (סי’ סב סעי’ ג) צריך להשמיע לאזניו מה שמוציא בפיו ואם לא השמיע לאזניו יצא ובלבד שיוציא בשפתיו” ע”כ, ובהל” בהמ”ז (סי’ קפה סעי’ ב) צריך שישמיע לאזניו מה שמוציא בשפתיו ואם לא השמיע לאזניו יצא ובלבד שיוציא בשפתיו” ע”כ, ובהל” ברכת הפירות (סי’ ח סעי’ ג) ו”צריך להשמיע לאזניו ואם לא השמיע לאזניו יצא ובלבד שיוציא בשפתיו” ע”כ, והמקור לזה בברכות טו. פלוגתא דר’ יהודה ור’ יוסי בהקורא את שמע ולא השמיע לאזניו דר’ יהודה אומר יצא ור’ יוסי אומר לא יצא, ובגמ’ (שם ע”ב) אמרי’ דדוקא בק”ש פליגי אבל בשארי מצות כו”ע מודו דיצא.

והך דבעינן לכתחילה להשמיע לאזניו, בב”ח (סי’ סב ד”ה וצריך) ופמ”ג (מ”ו שם סק”א) כתבו שהוא מדרבנן (וכ”כ בשאגת ארי’ (סוף סי’ ב)), ובמ”ב (סי’ סב סק”ד) כתב ”ודעת הראב”ד הובא בחי’ הרשב”א (טו: ד”ה אמר רב יוסף) דהוא מדאורייתא לכתחילה” ע”כ, והיינו דרבי יהודה דריש שמע ישראל דבעינן שמיעת האזן לכתחילה, ע”ש. ונרא’ דמ”ש המ”ב שהוא מה”ת היינו דוקא בק”ש דאיכא דרשה דשמע ישראל, אבל בשאר מצות מודה שהוא מדרבנן. ובשו”ת חת”ס (ח”ו סי’ יט) משמע קצת שזהו הגדרה בדיבור, שדיבור שמשמיע לאזניו הוא דיבור מעלי’ ובכך מקיים מצוה מן המובחר, ע”ש. ובנידוד אמר מו”ר שליט”א דעכ”פ כיון דמצות הספירה בעי דיבור בפיו כמו בהמ”ז וקריאת שמע ושאר מילי, א”כ ודאי דלכתחילה צריך להשמיע לאזניו, עכ”ד.